

A:

1928-ban történt, hogy a Szerencse utcából eltűnt egy nő. Ezért a nyomozó elment a hitvány házhoz. Egy hosszú, vörös hajszálat talált az ágyon. Ebből kiderítette, hogy a nő a mohás erdő felé megy. Ahol vadmacskák vannak.

Utána ment és az erdő közelébe talált egy sárba ragadt zsebórát, félt hogy a hölgyé, aki eltűnt. Tovább ment és a csillagok állásából ment az erdőhöz. Elsőnek nem találta a hölgyet. Másodjára megtalálta és hazavitte. Otthon átmelegedett és élte tovább az életét a nyomozó most is nyomoz, ha meg nem halt.

B: Az eszlő helyezett írása

A nevem Mezey Áron és most elmesélem életem eddigi leg-hihetetlenebb élményét. Már az 1800-as évek óta generációról generációra öröklődött a családban egy zsebóra, mely a hagyomány szerint biztosította, hogy a családtagok mindig boldogságban éljék az életüket és megtalálja őket a szerencse. Ükapám azonban az esküvője előtt nem sokkal elvesztette. Mindennél jobban szeretne volna megtalálni, de nem sikerült neki, ezután pedig szerencsétlenebbnél szerencsétlenebb események sora következett a családuk életében engem is beleértve. Az utolsó csepp az volt, amikor egy fatális véletlen során elromlott a laptopom, melyen rajta volt az az anyag mellyel egy neves kutatói ösztöndíjat nyerhettem volna el és nem sikerült időben visszaszerezni, így lemaradtam a lehetőségről. Árpád ükapám hasonlóan járt 1932-ben: állásinterjúra indult a Földtani Intézetbe, de a vonat késése miatt nem ért oda és így más kapta az állást, ami miatt rettentően csalódott volt, és ez a családi életére is rányomta a bélyegét. Elhatároztam tehát, hogy visszatérek és megkeresem a zsebórát, mert szerettem volna, ha visszakapjuk szerencsésebb életünket. A telefon segítségével visszautaztam 1928-ba, helyet cseréltünk ükapámmal, mindeközben neki jeleket hagytam, melyek segíthették, hogy visszatérjen majd 1928-ba én pedig az én jelenembe. Csak ebben bízhattam, és nem tudtam mennyi időm lesz, hiszen a telefont csak a jövőben lehetett elindítani, így minden azon múlt, Árpádnak mikorra sikerül megfejteni a jeleket. A helyzet nehezítette, hogy semmiképp sem jöhettek rá, hogy ki vagyok valójában, különben lehet, hogy soha meg sem születek. Próbáltam tehát keveset találkozni a közeli ismerősökkel, a házba szinte csak beosontam esténként, ükapám szerelmének pedig inkább leveleket írtam ez idő alatt, hiszen ő rögtön rájött volna a cserére. Így is csak egy hajszál választott el attól, hogy leleplezzenek, mert otthon az a hitvány macska megérezte a különbséget, és úgy nyávogott körülöttem egész este, mint egy örült (fel is hívta rám a figyelmet), de szerencsére megúsztam a leleplezést. Végigjártam a várost tehát, kerestem és kutattam, már azt

hittem, hogy nem járok sikerrel. Úgy döntöttem inkább kikapcsolok egy kicsit és elmegyek ükapám és egyben az én kedvenc horgászhelyemre is a Péterszögbe egy kis éjszakai horgászatra, hátha az megnyugtat. Gyönyörű és csendes volt a táj, ragyogott a rengeteg csillag a hatalmas sötétségben a folyó felett. Éppen mentem le a köveken, melyeket már alaposan belepert a moha, ezért hatalmasat estem a csúszós talajon, de amint földet értem egyszer csak a telihold fényében megcsillant valami tőlem nem messze. Ha hiszitek, ha nem, a zsebóra volt az, mely itt eshetett ki ükapám zsebéből. Visszasiettem tehát ükapámék otthonába, ahol betettem a zseborát az esküvői öltönye zsebébe és hagytam egy levelet is neki. Közben ükapám megfejtette a rejtvényt, így pont miután teljesítettem a küldetést visszatértem a jelenbe. Mostanra már tudom, hogy pár hónap múlva Árpád megtalálta az esküvője napján az órát, így minden szerencsésen rendeződött családunk történetében, az a nap pedig valóban ükapám életének legszebb napja lett.

C:

Nos, akkor hogyan is hívhatják Mezey Árpád unokáját. A vezetékneve mindenképp Mezey kell, hogy legyen, hiszen ódivatú úriember révén, ki még zsebórával a mellényben járt a csillagok alatt, biztosan az ősi nevet vitte tovább.

A mohával borított ősi ház fala mellett öreg, girhes macska sétál. Ma már sajnos csak egy hitvány tábla hirdeti, hogy valaha ez a szebb napokat is megélt ház még mindig a Mezey család tulajdona. Szerencse, hogy vannak még olyan emberek, élnek még városunkban ma is olyan fiatalok, akik foglalkoznak a múlttal, és az akkor élt emberekkel. Feltámasztják a régi hagyományokat, őrzik, és tovább adják azokat. Hajszál híján ez a név is feledésbe merült, ám azonban a helytörténeti múzeum szemfüles dolgozója felfigyelt a papírok között hátrahagyott történetre, és egy furmányos játék keretén belül tette városunk jónehány lakóját kíváncsi nyomozóvá. Így aztán a városban fiatalabb, idősebb párok és barátok indultak útnak, Mezey Árpád történetét felkutatni.

Unokája, Mezey Ádám szintén megtalálta a fényes lapocskát a szökőkút padja alatt, és csodálatos módon helyet cserélt térben és időben a nagyapjával. S hogy ezzel a felsőbb hatalmaknak mi célja lehetett, veszélyeztetve a tér-idő kontinuum stabilitását, hát ez talán örökre titok fog maradni... Ha csak egy következő játék a nyomára nem vezet minket.

D:

Mezey Áron, elméleti fizikus feljegyzései 2017

Ma valami olyanra jöttem rá, ami az egész világra ki-
hat. Az emberiség sorsa forog kockán. A macskám persze
erről semmit sem tudva heverészett a kedvenc fotelemben.
Egy Föld höz veszélyesen közeli csillag tíz év múlva feke-
te lyukká fog alakulni, és a jelenben már nem tudunk tenni
ellene. Vissza kell mennem a múltba, amikor a legközelebb
volt a csillag a Földhöz, hogy megpróbáljam véghez vinni
tervetem. Meg kell semmisítenem a csillagot ami a jövőben
fekete lyukként minden közeli objektumot magába szívna.

Mivel csak a felmenőimmel helyet cserélve tudok a
téridőben utazni, szükségem lesz ükapám DNS-ére. Szeren-
csém van, mert megtaláltam a régi, hitvány zsebóráját a
garázs mohával benőtt zugában, és a tokjában kallódott
egy hajszál. Ma beteszem az időgéembe, és visszautazok
1928-ba. Ha minden jól megy, ükapám meg tudja fejteni a
kódot, amit hagyok neki hogy a küldetés elvégzése után
mindketten hazatérhessünk a saját dimenziókba. Nekem
egyelőre csak arra lesz szükségem, hogy megtalálja a
visszaküldött mobiltelefonom, a többi már rajta múlik..

E:

Mezey Árpád ükunokája, akit Mezey Istvánnak hívtak Kunszentmárton városában élt. Nem volt valami szokványos élete, hisz tele volt egyaránt jó de, inkább rossz dolgokkal. Zsebóra árus szeretett volna lenni a fiú.

Küldetésének érezte, hogy Kunszentmártonban egy különleges óra boltja legyen. Minden reggel macskájával kelve unalmasnak érezte az életet, ezért változtatni akart. Ám azonban nagyon szerette a szerencsejátékot. Minden este kiment a Köröspartra leült egy igencsak mohásodott padra és a hullócsillagokat bámulva bízott a szerencséjébe. Hajszál híján sikerült is volna neki elérni az álmait, de hitvány alakoknak tartozott.

Utóbbi időben depresszió kísérte, így nem élt hosszú életet. De még az üknagyapjának le tudta írni ezt a levelet.

F: A második helyezett írása

Mezey Gábor mindig érdekesnek találta Kunszentmárton történelmét, de sosem feltételezte, hogy egy nap a részévé válhat, sőt meg is változtathatja azt. Az éves helytörténetikiállításán szembesült egy szörnyű eseménnyel, amely 1928 Szilveszterén történt a Körös Szálló Szilveszteri bálján, amely azóta is a helyi történelem legsötétebb emléke volt. Tanár lévén megvoltak a tudományos kapcsolatai, így kutatómunkába kezdtek, amelynek nyomán ükapjától örökölt zsebóráját időgéppé alakították, mely lehetővé tette számára, hogy visszautazzon a történet idejére, és megpróbálja megakadályozni a gyilkosságot és a Kunszentmártoni csillag érdemrend ellopását. Az ünnepek közeledtével a múzeum munkatársaihoz fordult segítségül, hogy korabeli ruhát szerezzen magának, és utánanézett felmenői történetének is, így tudta hol találja a cipésműhelyet, ahol nagyapja dolgozott. A főtéri szökőkút melletti padon szépen előkészült a múltbeli utazásra, az adventi moha koszorú idén is ünnepi hangulatot kölcsönzött a városnak, de nem volt túl sok ideje nézelődni. Elrejtette a mobiltelefont a pad alatt és átnézte a nyomok listáját, melyet Mezey Árpádnak fog hátrahagyni, bízva abban, hogy megfejtí majd azokat és mindketten visszatérhetnek saját idejükbe. Kinyitotta a zsebórát benyomta az időzítőt majd egy éles fény villanása után máris érezte, hogy valami megváltozott, a főtéren volt, de mégis más volt minden, de szerencsére csak egy macska sétálgatott a közelben, nem látta meg senki. Gábor tudta, hogy szorítja az idő, hiszen nemsokára itt a bál ideje, melyre tudta, hogy Dantesz Klára is hivatalos, így azonnal a Körös-part felé vette az irányt. Kopogtatott a cipésmester műhelyének ajtaján, majd amikor ajtót nyitott neki Klárrika gyanakodva nézett rá, hasonlított ugyan Árpádra, de őt nem tudta megtéveszteni. Kénytelen volt kockáztatni és elmondani az igazat a bál eseményeiről, a csillag érdemrend ellopásáról és a szörnyű gyilkosságról. Legnagyobb szerencséjére felmenője hitt neki és ő is minden áron segíteni szeretne volna a sikeres küldetésében, pontosan tudta ki lehet az a 'hitvány gazember', aki mindezt kitervelte. Két napjuk volt már csak a bálig, és szervezőként Klárrikának szabad bejárása volt a Szállóba, így ügyesen fel tudtak készülni arra, hogy egy lépéssel mindig az elkövetők előtt járjanak.

A bál napján elegánsan felöltöztek és együtt léptek be a bálterembe Gáborral, ugyan sokszor csak egy hajszálon múlt a lebukás, de egészen ügyesen elkerülték a kérdéseket és frappáns válaszokkal viccelték el, ha valaki megjegyezte, Árpád külseje mintha más lenne. Éjfélhez közeledve a konyhába osontak, hiszen ott várt rájuk az első, de egyben legnehezebb lépés, ki kellett cserélni az éjféli pezsgőt, hiszen az volt mindennek a kulcsa, ugyanis szörnyű mérget keverték bele, amely sokak végzetét okozta egykoron. Ügyesen elküldték a pincéreket azzal az ürüggyel, hogy a polgármester azonnal hívatja őket egyeztetésre az éjféli menetrend miatt, majd sietve kicserélték a pezsgős rekeszt, ezt követően pedig sietve visszatértek, hogy elbeszélgessenek Klárika unokatestvérével, aki történetesen rendőrként dolgozott. Elhintették neki az információt, miszerint érdemes lenne a jól ismert üzletember köreiben szétnézni, és biztosra menni, hogy az est fénypontja, a csillag érdemrend a jogos tulajdonoshoz kerül majd, hiszen mindig az adott év díszpolgárához került. A rendőrfőnök azonnal akcióba lendült és szerencsésen megakadályozta ezt a szörnyű büntetést, melynek Gábor elmondhatatlanul örült. A rendőrfőnök próbálta őket szóra bírni, hogy honnan kapták az információt a büntettről, de nem sok sikerrel járt. Az elkövetkező hétben Gábor Klárika segítségével bejárta a várost és nyomokat hagyott Árpádnak, a parkban elrejtettek Klárika képét egy üzenettel, jártak a házuknál, sőt még az érparti Kálváriához is elmentek, hogy nyomokat hagyjanak hátra, remélve azt, hogy 2017-ben Árpád megtalálja és megfejti ezeket. Nem sejtették, hogy az idő Árpádnak másként telt, de remek barátainak köszönhetően sikeresen megfejtette a rejtvényt, így mindenki visszatérhetett saját idejébe, Gábor pedig büszkén látta, hogy Kunszentmárton történeti kiállítása megváltozott és már nem a szilveszteri gyilkosság árnyékolta be a történelmet, hanem a sikeres rendőrségi leleplezésről szóltak a történetek.

G:

Mezey Balázs (ükunoka) 2016-ban családfakutatásba kezdett. Egy évre rá már rengeteg fénykép, tárgyi emlék és információ állt rendelkezésére. Beszélgetett a rokonokkal, számtalan online adatbázisban, a Helytörténeti Múzeumban, a József Attila Könyvtár helytörténeti gyűjteményében, ill. a római katolikus plébánián is kutatott.

Balázs nagymamája (Mezey Árpád unokája) egy mohával borított cseréptető házban lakott és sok régi történetet mesélt el neki. Az egyik legkülönösebb az volt, amikor az igen értékes zsebóráját ellopta egy hitvány zsebtolvaj nagyapjától. Nem került elő, csak fényképen látható már. Ekkor elhatározta Balázs, hogy visszaserzi azt. Ki is találta, hogy hogyan tudja ezt megvalósítani, egy időutazással. Elő is készítette mindent; a csillagos ég alatt elrejtett egy telefont, hogy visszautazhasson a jövőben.

Balázs sok részletet megtudott az ügyről, például azt is, hogy a szomszédra gyanakodtak annak idején, de nem került elő a zsebóra. Így pontosan tudta, hogy milyen annak a bizonyos szomszédnak a háza belülről. Napokig keresgélt, ez igen veszélyes volt, mert észrevétlenül kellett beossonnia és csak akkor, amikor nincsen otthon senki. Egyik alkalommal, ahogy bement a lakásba, beszaladt vele egy fekete macska, aki sokáig szemezett az egyik szobában lévő dohányzóasztallal, majd aláfeküdt. Balázs jártas volt a spirituális világban is, így tudta, hogy az asztal körül valami negatív energia van. Rejtett rést, fiókot keresett az asztal minden pontján, de nem talált. A macska egy nyávogó jelzés után elment az asztal alól, Balázs arrébb tette az asztalt és feltekerte a szőnyeget, ekkor észrevette, hogy a parketta meg van bontva egy kis részen. Kiszedte ezeket a darabokat, a szerencse vele volt, mert egy kis fadobozkát talált, amiben benne volt az üknagyapja monogramjával jelzett zsebóra. Visszarendeztette mindent, hogy észre ne vegyék, hogy ott járt valaki és a macskával együtt elhagyták a házat. A küldetés sikeres volt, hiszen haja szála sem görbült. Visszatért saját idejébe, az órát átadta mamájának, aki azóta is boldogan őrzi.

H:

Mezey Árpád ükunokája, Csillag János, aki nem csak földrajztanárként tevékenykedett, hanem már-már mesteri szintre fejlesztette addigi hobbiját, a kvantumfizika területén végzett kutatásai váratlan és egyben csodálatos eredményre vezettek. Képes volt megtalálni a megoldást az időparadoxon kérdésére, ezáltal egy véletlen szerencse folytán belátást nyert a múltba. Éppen csak néhány pillanatra ugyan, de felsejlett előtte egy kép 1928-ból: a templom előtti téren a fák alatt egy élettelen női alak mellett egy fekete-fehér cirmos macska nyávogott két-ségbeesetten, majd egy sötét alakot látott elsuhanni a helyszínről. A nő utolsó leheletével csak annyit tudott suttogni, hogy „Moha”... A macska ismerős volt, talán láthatta egy régi fényképen. Igen, már emlékszik, az ükapja képei között volt róla kép, a hátuljára pedig gyöngybetűkkel volt írva a neve: Moha.

Fizikai síkon még nem tudott megjelenni a múltban, de a látottak után minden idejét és energiáját a kutatásaira fordította. Feladta állását földrajztanárként és lázas munkába fogott. A kutatása eredményre vezetett és végül megoldotta a hiányzó képletet, mely által helyet tudott cserélni ükapjával, hogy megmentse leendő ükanyját, Klárát, akinek életére egy hitvány alak tört abban a régen látott vízióban.

Visszatérését egy zsebóra biztosította, melyet Klára hajszála aktivált, közvetlenül az után, hogy életét megmentette.

I:

1928-ban Mezey Árpád ükunokája, Mezey Árpád egy erdei küldetés résztvevőjeként a szerencse expedíció tagja. A küldetés célja a belső hit megtalálása volt, mely az időutazásban is segíthet. Mohás fák árnyékában kereste a nyomot, mely megváltoztathat mindent. Az avarban óvatosan lépkedve talált rá egy hitvány zsebórára. Zsebre tette, érezte az idő múlásával neki is számolnia kell. Egyre sötétebb lett a kietlen erdőben, az esthajnalcsillag fénye vezette hősünket tovább. Minden reményt veszelve, búsultan bandukolt, amikor hirtelen egy macska keserves nyervogására lett figyelmes. Lépteit szaporázva igyekezett a megtalálni a cicust. Egyre közelebbről hallotta sírás. Amikor célba ért, nem hitt a szemének. Egy óriás hajszálba tekeredve, csapdába esett egy kedves, fekete macska. Zsebórájára nézve épp éjfél mutatott a ketyegő. Varázslatos volt a csillag fénye, az idő, a helyszín. Szemeit becsukva kívánt egyet, mely egy szempillantás alatt teljesült. Ettől a pillanattól hitt a fekete macska szerencséjében.

J:

Mezey Árpád ükunokáját Mezey Ádámnak hívták. Ádám nagyon szeretett a szomszédban lenni az öreg Matyibácsinál. Matyi bácsinak volt egy hitvány macskája, aki mindig belenyarvogott az öreg meséibe. A legutolsó meséje arról szólt, hogy ő visszatudott menni az időben és meg tudta nézni a régi virágzó Kunszentmárton. Matyi bácsinakroppant hiányzott a régi idő, és Ádámnak mindig a Mátyás pince báljairól, a Körös szállóról és a gyógyfürdőről áradozott. Mindig mondta Matyi bácsi hogy a második világháború előtt volt a legszebb mikor az ő édesapja élt. Ádám nem akarta elhinni ezt a mesét, de Matyi bácsi beszerette volna neki bizonyítani, ezért elárulta a varázslatot. Megfogta Ádám kezét az öreg és kivitte a kertbe oda ahol a fű se nő csak a moha, majd ráállította. Mondta neki, hogy” Fiam nézz fel az égre, ott egy csillag. Azzal a csillaggal tudsz hazatalálni. Tépj egy hajszálat a fejedről és rakd zsebre hogy emlékezz hogy került az oda. Nesze itt a zsebórád, figyeld az időt mert ha 2 óránál tovább maradsz, otthagadsz! Ne feledd, hogy az akkori rokonoddal fogsz helyet cserélni, ha ott maradsz, csak ő tud megmenteni.” Ádám bólintott majd eltűnt és 1928-ban találta magát a szökőkútnál. A fiú nagyon boldog volt, és el volt képedve alátványtól. Elsétált az Úri kaszinóba, ahol az ő szerencséjére fordult a kocka, de úgy , hogy megfeledkezett az időrőlés ott ragadt. Hála a sziporkáknak a 2017-ben ragadt Mezey Árpád haza tudott jutni, így megmentve az ükunokáját Ádámot!

K:

Mezey Mór korunk ifjú fizikusa az ünnepekre hazalátogatván Kunszentmártonba az üknagypapájának a régi iratait kezdte rendezgetni, amikor a papírok között egy számára eddig ismeretlen zsebórát és levelet talált a doboz mélyén.

Már hallott családi legendákat Mezey Árpád házasságának kalandos történetéről, de miután a levelet elolvasta döbbenetesen konstataálta, hogy egy hajszál választotta el Klára üknagymamáját, hogy máshoz menjen férjhez, holott üknagyapjával eget rengetően szerették egymást. A levelet Klára küldte szerelmének Árpádnak, melyben megírja, hogy a családja egy gazdag kunszentmártoni földesúr unokájához, Czukrosdülői Jánoshoz szánja feleségül, aki egy hitvány alak, és nem táplál iránta szerelmet, még sincs választása a frigyet illetően. Egyetlen reménye a mellékelt zsebóra, amit egy viharos itáliai hajóúton kapott egy titkos forradalmártól, azzal a rejtélyes mondattal, hogy „az időt a téridő egy dimenziójának kell tekinteni”. A forradalmár babonából adta az órát Klárának, hogy elkerüljék a hajótörést. Klára leírja azt is, hogy az óra varázslatos erővel bír, de működését sosem sikerült megfejtenie, csupán az tűnt fel neki, hogy az visszafelé jár. Mór napokon át vizsgálta a szerkezetet, és a hosszas elemzések után rájött, hogy az óra egy időgép, amellyel segíteni tud ükszülei szerelmének beteljesítésében.

Gyorsan rászánta magát az utazásra, hogy megakadályozza ezt a kényszerházasságot, ezért besurrant éjszaka a kunszenti múzeumba, és korabeli ruházatot „kölcsönzött” magának, megforgatta az órát és hirtelen 1928-ban termett. Hamar rájött, hogy az időutazás során az üknagypapájával helyet cserélt, és Árpád a jövőbe került. Elszegődött napszámosnak a Czukrosdülői család birtokára, és azonnal nyomozásba kezdett. Beszélgetéseket hallgatott ki, korabeli újságokat olvasott és titokban követte az üknagymamájának szánt férfit. Rájött, hogy Cz. János az egyik esti mulatozás során a Kaszinóban elkártyázta a teljes családi vagyont mind egy szálíg, ezért a Czukrosdülői család vad pengőhamisításba kezdett (még volt értéke a pengőnek a hiperinfláció előtt), amiből a hozományt is tervezték finanszírozni. Miközben Mezey Mór további bizonyítékokat keresve besurrant az istálló alatt kiépített illegális pénznyomdába, a szerencse is mellé szegődött egy macska személyében, és mivel a kiskedvenc játék közben felborított egy petróleumlámpát, az egész helyiség felgyulladt. A tűz miatt kivonult a csendőrség is az uradalomba, felfedezték a nyomdát, majd azonnal tömlőbe vetették Czukrosdülői Jánost 95 évre. Klára családja ezután szívesen adta áldását a jóhírű és tisztességes Árpáddal való házasságra.

Miután Mór küldetése sikerült, már csak annyi feladata volt, hogy nyomokat küldjön ükapjának, amit a Barangoló résztvevők segítségével végül Árpád meg is fejtett. A mohával borított templomkertben a szomorú japán akác menedékében egy pillanatra találkozott az ükunoka és az üknagyapa tekintete, biccentettek egymásnak és örökre visszakerültek a saját idősíkjukra.

Klára és Árpád végül fényes menyegzőt ült és boldog életet éltek, emlékük még most is úgy ragyog, mint égen a csillagok.

L:

Mezey Árpád ükunokája vagyok. Tanár és téridő kutató. Feltaláltam az időutazást 2017-ben. A tudomány és a szerencse segítségével sikerült rövid időre átvennem üknagyapám helyét 1928-ban. Így nemes cél érdekében megváltoztathattam családom hitvány sorsát az élet színházában. Azért egyszer-kétszer hajszálon múlt hogy nem derült fény kilétemre. Nehéz valaki más bőrébe bújni egy másik korban. De a csillagok segítségével helyre hozhattam az őseim végzetes hibáit. Macskám Pamacs aki szintén velem utazott a múltba, jó társam volt utam során. Üknagymamám Klára megismerése felbecsülhetetlen élmény volt számomra. Örülök hogy volt módom megismerni.

Történetem kalandos részleteit pontosan leírtam és elrejtettem. Körös-parti sétány térkövel fedett részén valahol a mohás kövezet valamelyike rejti mélyen e kincset. Ha megtalálod csak jó cél érdekében használhatod időutazásra!

Árpád az időutazás miatt azóta is mindig maga mellett tartotta zsebóráját és a naptárát, hogy rendszeresen, kényszeresen ellenőrizni tudja, hogy valóban 1940-et írunk, hogy most a mostban van; a felesége, aki már több mint tíz éve boldogítja őt, tényleg ott fekszik mellette; és valóban hajnali fél háromat mutat az óra, ám ő valamiért mégis álmatlanul forgolódott ma éjszaka.

Amikor egy kis halk sóhajtás után kimászott az ágyból, és kinézett a nyitott ablakon, rögtön tudta, hogy nem lehet igaz, amit lát: kinn az utcán, a ház előtt, a csillagok fényében meglátta saját magát. - Ez hihetetlen - gondolta, azonban a kínzó kíváncsiság, és a remény, hogy végre megtudhatja az igazságot, arra sarkallta, hogy kimenjen az utcára, hogy beszéljen saját magával.

Teljes testében reszketett az izgalomtól, ahogy a hűvös, párás mohaszőnyegen mezítláb támolygott az udvar sötétjében Berci macskát kerülgetve, majd nagy nehezen beletalált a kulccsal a zárba, kinyitotta a kaput, és még mielőtt egy lépést is tehetett vagy egy szót is kieltett volna, a másik ő nyugodtan és magabiztosan odalépett hozzá, és mosolygó szemekkel üdvözölte őt. - Szervusz, Árpi bácsi, Mezey Bálint vagyok. Ne haragudj, hogy letegezlek, de hát végül is egyidősek vagyunk; és bocsi a bácsiért is, de hát végül is mégiscsak az ükunokád vagyok - mondta szinte nevetve a hasonmás. Árpád szinte elszédült a fejében kavargó gondolatoktól: - Hát, te nem én vagy, ez jó, de ettől még nem vagyok benne biztos, hogy nem bolondultam meg... De Bálint rögtön folytatta: - Szigorúan tilos lenne erről beszélnem neked, de látom, hogy nem hagy nyugodni a dolog, úgyhogy elmondom, hogy mi történt, de vigyázz, lehet, hogy sok minden érthetetlen lesz számodra, nekem pedig sajnos nincs időm mindent elmagyarázni, ja, és nem mondhatod el senkinek, oké? - Fogalmam sincs, mi az, hogy oké - gondolta magában Árpád, de azért bólintott, hiszen borzalmasan kíváncsi volt. Bálint pedig már bele is kezdett a gyors tempójú előadásba: - Szóval, a multiverzumban végtelen számú párhuzamos világegyetem létezik egymás mellett, elvileg egymástól függetlenül, azonban én jelenleg nyolcvanhat másik

univerzumbéli Bálinttal tartom a kapcsolatot, mivel mi mindannyian rájöttünk, hogyan használjuk ezt a csodálatos technológiát. Célom, azaz célunk, hogy a lehető legtöbb Bálintot összekapcsoljuk, és rájöttünk, hogy ehhez „csak” arra van szükség, hogy az egyik ükszülőpár te és Klári mama, azaz a kunszentmártoni Mezey Árpád és Dantesz Klára legyenek, ugyanis a ti leszármazottaitok hordozzák azokat a kivételes géneket, amelyeknek hála lehetőségünk van ükunokátként a multiverzumot megismerni és keresztül-kasul bejárni. Ha valamelyik valóságban pedig a ti házasságotok veszélybe kerül, akkor mi jövünk, és szépen kijavítjuk a hibát, mint például ahogy nálad is szükség volt beavatkozásra 1928 szilvesztere előtt, mert akkor egy hajszál választott el engem, azaz minket, azaz engemet attól, hogy bajba kerüljünk miattad. Ha nem avatkozunk közbe, te a Körös-szálló szilveszteri bálján a többi legény és a mértéktelen pálinkaivás miatt olyan hitványul viselkedtél volna Klári mamával, hogy ott rögtön elhagyott volna téged örökre. Még szerencse, hogy ennyire hasonlítunk, és lehettem helyetted a bálban Árpá, az igazi úriember, a többit meg már tudod...

Hú, rohannom kell - mondta hirtelen, de még mindig vigyorogva Bálint, aki így búcsúzott Árpádtól: - Öregem, bocsánat mindenért, sajnálom, de nem sajnálom, mert magamért tettem, de szerintem te sem jártál rosszul. Vigyázz magadra! - mondta, és egyszerűen eltűnt, mintha soha ott se lett volna.

Árpád visszament a szobába, lefeküdt Klára mellé, és bár szinte egy szót sem értett Bálint mondanójából, valamilyen megmagyarázhatatlan nyugalom öntötte el testét és elméjét, majd pillanatok alatt olyan mély és pihentető álomba szenderült, amilyenbe már régen

N:

Drága Üknagyapám!

Ha ezt a levelet olvasod, valószínűleg egészségesen és szerencsésen visszajutottál Klárához, akivel - a fényképalbumokból és a családi legendáriumból tudom - hosszú, boldog házasságban éltél. Megnyugtatlak, hogy én is épségben visszatértem a jövőbe és utólag örülök, hogy megismerhettem fiatalkorod fontos helyszíneit. Biztos voltam benne, hogy a helycserénk a téridő egy pontján bekövetkezik majd, ezért rejtettem el a nyomokat számodra, az elsőket a város központjában, mivel legtöbbször ott találkoztatok Klarával. Ez azon az estén is így történt, amikor elcsúsztál egy nedves mohadarabon és a zsebórád (ami mára az enyém) kicsúszott a zsebedből, majd megállt és átfordult az idő. Neked sem volt könnyű dolgod, de ami rám várt, nagyon emberpróbáló feladatnak bizonyult: el kellett érnem, hogy Klára szíve a Tiéd legyen.

Nem tudom pontosan, hogy Istennek, a kedvező csillagállásnak, a szerencsének, esetleg az előttem balról áthaladó fekete macskának köszönhetem, de sikerült. Végigjártam találkozásaitok helyszínét (ahol Neked is a nyomokat hagytam) és Klárának is elrejtettem ott kedves üzeneteket, ajándékokat, amik biztosították őt szerelmedről: egy-egy levelet, hajszálat, préselt virágot. A küldetésem többször majdnem megghiúsult, például amikor a kaszinó előtt belebotlottam egy jó barátodba, vagy amikor egy hitvány minőségű fénykép miatt kellemetlen helyzetbe kerültem. De nem adtam fel, mivel ahogy apámtól és nagyapámtól megismertem a történetedet, cselekednem kellett. Tudtam, hogy nem hagyhatom, hogy Klára szülei meggondolják magukat a jegyességetekkel kapcsolatban. Kitartásomnak, fineszemnek és örökségemnek köszönhetően sikerrel jártam. Mostmár nyugodtan és büszkén térek vissza saját életemhez, hogy elnyerjem én is a szerelmem szívét.

Szeretettel (és a következő helycsere reményében) ölel ükunokád:

Mezey Tamás

0:

Mezey Árpád ükunokája azért szeretett volna 1928-ba visszatérni, mert sajnós az üknagyapjától semmilyen tárgyi emléket nem őrzött, erre azonban nagyon vágyott. 2017 decemberében egy hideg estén a város szökőkútjánál volt, amikor hirtelen egy macska szaladt el mellette. Főhősünk nagyon megijedt, még a telefonját is elejtette. Az azonban szerencsére egy pad alá a mohára esett. Amikor magához tért meglepődve tapasztalta, hogy a szökőkúton kívül semmi más nem ismerős körülötte. Elindult, hogy kiderítse hol is van valójában, ám amikor az útra lépett hajszal híján elütötte egy lovaskocsi. Az út másik oldalán egy hirdetőtáblát pillantott meg, ahol az egyik hirdetésen a dátum 1928. volt. Ekkor jött rá, hogy valószínűleg visszakerült ükapja korába, és ha már így alakult eldöntötte megszerzi azt a tárgyi emléket. Az éjszaka hideg volt, a csillagokat egyetlen felhő sem takarta az égen. Krisztián érezte, hogy szerencsével fog járni. Meg is találta üknagyszülei házat, amibe be is lopakodott. Az asztalon egy képet talált, amelyen felismerte üknagyszüleit, illetve egy zsebóra volt még ott. Tudta az lesz a megfelelő emlék, így az órát zsebre tette. Ahogy jött ki a házból a szomszéd meglátta, és így kiállt: „Takarodj innen te hitvány betolakodó!”. Krisztián így gyorsan elszietett, visszatért a szökőkúthoz, ahol leült az egyik padra megpihenni az izgalmak után. Az álom el is nyomta, majd mikor felébredt ismét 2017-ben találta magát zsebében az üknagyapja zsebórájával!

P:

Egy átlagos nap sétálgatok a Körös-parton, de valami furcsa érzés fogott el. Nem tudom kiverni a fejemből azt a régi 1928-as hirdető plakátot, amit a padláson találtam. Azon tűnődöm, hogy vajon milyen lehetett a felmenőimnek a múltbéli Kunszentmárton. Milyen volt a park, a szökőkút? Gondolataimban még az időutazás lehetősége is felmerült.

Lassan beesteledett, az égen is megjelentek a csillagok. Ideje indulni, de egyszer csak egy macska nyávogást hallok a strand felőli erdőrészelelről. Megközelítem az erdei kis ösvényt, de nem egy macskát találok, hanem egy zsebórát. Micsoda szerencse! Az óra egyik részét már moha fedte, valószínű jó ideje ott heverhetett már.

Haza térve a kissé hosszúra sikeredett sétáról a zsebórát megtisztítva felfigyeltem, hogy a hátoldalán fura kódszerű jelek vannak gravírozva (háromszög, négyzet, hal...), de a mai kornak megfelelő kódszám is megtalálható volt rajta. Gondoltam magamban ez is egy hitvány e-bay-es hamisítvány, ezért inkább nagy duzzogva nyugovóra tértem.

Másnap reggel nem hagyott nyugodni a dolog. A széria számot csak beírtam egy internetes keresőbe és egy nagyon fura weboldalra bukkantam. Az időutazás lehetőségét bizonygatták, amihez nincs szükség másra csak egy felmenő hajszállára az adott korból és a zsebórára. Teljesen sci-fi képregényként gondoltam a leírásra és úgy vélekedtem, hogy ez csak egy ajándéktárgy, amit csak egy kis srác hagyott el játék közben az erdőben. Mi van, ha mégsem?! Jött a gondolat újra és újra, mint egy webes felugró ablak. Tovább olvastam és még ha csak buta kis játéknak tűnik, de a leírásnak megfelelően belevágtam. Néhány instrukció az időutazáshoz. Először is nem tartózkodhatsz azonos időben a felmenőddel. Ő a te korodban lesz, úgymond helyettesíteni fog téged az idő síkban, közvetlen nem beszélhetsz vele így különböző rejtett nyomokat kell hagynod az ő új jelenében, amiből rájöhet, hogy Ő is időutazóvá vált. A múltban csak két heted van, ezért az időt hasznosan töltsd és a célod a kutatás és a tanulás legyen.

Q:

Illatos, szerelmes ősz tombolt akkor a szegedi egyetemen. A történelem tanszék időgépét a por lepte, nem akarták a fűszeres, csillagos éjszakákat terepmunkára cserélni az ifjú történészek. Nem úgy Mezey Andor, aki akkor írta a doktori dolgozatát a tiszazugi angyalcsinálókából. Terepmunkájának célja a kor alaposabb megismerése, adatgyűjtés. Társult aztán ehhez egy belső zsigeri kíváncsiság is, Andor ugyanis rajongott a krimikért, meg akarta ismereni a méregkeverő asszonyok hátterét, motivációit és a jellemrajzukat. Ez a kíváncsiság sodorta aztán bajba.

A kérvények, nyomtatványok és nyilatkozatok sora után a dékán engedélyezte számára az időutazást. Nagyon más volt minden 1928-ban, baljós köd ült a városon. Ebben a balladai homályban botorkált aztán két hétig Andor. Kíváncsisága korán átvette az irányítást a kimért, tudományos vizsgálódás igénye fölött, így igen hamar nyomozóként kezdte interjúvolni az érintett asszonyokat. De Andor nem volt különösen ügyes nyomozó - mi több kifejezetten hitvány - így az asszonyok hamar gyanút fogtak. Egy ízben meg is próbálták mérgezni, de a pogácsát nem szerette, a cukros kávéban pedig hajszál volt, így inkább odatartotta a csészét a vendéglátója Moha nevű macskájának, aki annak rendje és módja szerint belelefetyelt majd annak rendje és módja szerint meg is döglött. A kor szokásai szerint ekkoriban könnyű volt meghalni, különösen itt, a Tiszazugban. Ezután valami eksztatikus ősvilági szűkölő félelem lett úrrá rajta, s csak arra tudott gondolni, hogy haza akar jutni. Szerencse, hogy az ükapját nem ejtették a fejére, így annak segítségével végül visszatért saját korába. Ükapja zsebóráját útközben elhagyta valahol és nem hozott magával mást csak a száználmas jegyzeteit és a szívébe költöző tétova keserűséget.